

Hank Moody: Motherfuuckeer!

Biografija:

Dejan Kanazir, rođen je u Beogradu 06.10.1997.

Do sada, kako kaže, oseća se kao "poluafirmisan pisac" jer je uvek na korak da ga objave kako na web časopisima tako i na fizičkim zbornicima. Razlog te „poluafirmisanosti“ leži u njegovoj lenjosti, kako sam kaže.

Do sada njegova poezija mogla se čuti na Poezin večerima slam poezije, ARGH večerima poezije. Učestvovao je takodje i na TROP autsajederu pod pokroviteljstvom Ivane Pesko, novembra, 2016. godine.

Učestvovao je i na Slam šampionatu Srbije u Novom sadu, gde nije siguran da li deli drugo mesto sa Beogradskim pesnikom Djordjem Djordjevićem.

Takodje učestvovao je i na festivalu „Poetski grad“ u septembru 2016. godine.

Dobitnik je lokalnih nagrada mada nikada lično nije pokupio iste u bibliotekama.

Razlog za to je njegova aksioznost.

Ove godine uvršten je u zbornik „Rukopisi 40“.

U slobodno vreme, sluša bluz, pank i progresivni rok. Igra pro evolution soccer (2010 i 2006). Inspiraciju nalazi u ženama(čija imena počinju na „J“, uglavnom), piću i apsurdnu života u kome sam živi, radi i stvara.

Po zanimanju je pesnik a u slobodno vreme popravljaja klima uredjaje da bi preživeo.

Pesme:

Jako sam sam

I ništa me nije brinulo tada
Mlad srećan prebijen
Odgovorani za dva državna udara
Omamljen pa bacen pored jarka
Budio sam se i pitao gde je zapad.
Hteo sam da gledam sutone
I da pravim ogrlice od istih.

Kada sve ode to je dobro.
Vetar je prazan.
Ne nosi tude tockove automobila
Ne razvlaci tudi duvanski dim u pluca
Dok hodaš gradom sit sopstvene tišine.
Poseticeš kej u 5:55
Zapisaceš spisak u kupovinu kada se marketi zatvore
Nedelja u podne
Nema ljudi pa provaljuješ
Osmehuješ se kameri
Placeš i ostavljaš sitninu na kasi
Žvaceš u praznom autobusu koji je krenuo nigde

Do starog klinackog šteka
Iscimaceš se
Nabaviceš vutru
Biceš hipnotisani hipik ustolicen
U kraljevstvu tišine.
Kada ljudi odu.
Svet ce postati toliko sivo mesto
Da ce sive celije u mozgu prestati da se radaju.
Muka.
Barem znaš gde možeš da prekratiš dan.

U hotelu sa pet zvezdica
Gde možeš da uneseš pivo
Upališ fudbal i gledaš prazan teren
To te ispuni željom
Nauciceš da igraš fudbal sa samim sobom
Krenuceš da skupljaš ljude za tim.

Ali ljudi su nestali.
Kao kese na vetru.

Kao kiše u oku.
Bes tuga ili radost u jebenom oku.

Sve se vrti.
Sam u divljini vikaceš
Eho ce ubijati monotoniju
Ubaciceš u petu iako si malopre naucio da voziš
Sada nema pešaka pa je lakše
I voziceš daleko da zaboraviš sve.

Misaoni procesi

Sanjao sam juče vagone
po kojima ležali su
Ljudi.
Njihove senke bile su tako male
Sav taj vazduh na otvorenoj
pruzi.
Prašina se uvlačila pod prste
Dok je kondukter glasno vikao
Na Meri.

Imala je lakirane nokte
Kojim sada grebe neku tudju
Stvarnost.
Tada sam poslednji put video
Meri.
Poslednji put ogrebala me je laktom
Sasvim slučajno i polako
Nikad nije htela da se glasno smejem.

Sinoć sam sanjao voz
U njemu bila je Meri
Čovek zvani agent.
Jedan čovek pas.
Snajperom su gadjali ljude
Na ulicama istočno od grada
Agent je rekao da njega vuče čast
da nije birao posao koji
Sada radi
Mora da jede, hrani svoju ćerku
Svake druge nedelje
Čas klavira
Tečaj kuvanja jer sada nema mame.

Njegova Ćerka zove se Meri
Nikada nije pila alkohol.
Samo ruŹ i tablete.
Ima dvadeset Ćetiri godine
Sama je nauĉila da piše
Krimi priĉe o ljudima svog tate.

Sanjao sam opet sinoĆ
Malu, slatku
Meri.
Njene tanke Ćizme
U vozu usred zime.
Vagon je izdisao na bermut
Tako loši ljudi
Pomisli Ćovek pas
Zagledavši se u mesec.
Sigurno je da tamo ima kuĆa
Na vratu neĆu nositi svoje ime
BacaĆe frizbi
Omamanjena deca
Koja slušaju rok
I ljubiĉaste flojde.

Sanjao sam opet sinoĆ da me
Nema.
Da sam kamera koja vešto snima
Pivske flaše, ljudsku otudjenost
Led, ulice, vetar golog stabla.
Naspavao sam se kao da jutro neĆe doĆi.
Ako Źeliš priĉati o suncu
Uzmi jako dugaĉku noĆ
VeŹi je za prste.

Ja Ću sigurno doĆi na jutarnju kafu

Poneću kekse
Kofere i pivo.
Kupićemo kartu za jednosmerno more
O kom plivaćemo dok flojdi
Ne otpadnu sa meseca .

Toplina

Piksle su ponovo prazne
Niko ne puši usred noći
Samo pesnici, alkosi i samci.

I ja.

Nekada nije dovoljan samo alkohol da se
Napiše reč.
Nekada nije potreban dar, samoća, prsti i olovka.
Nekada je potrebna vatra.

Ona večna.
Koja gasi se na izmaku svakog jutra
Kada otvoriš oči.
Kada se plime i oseke,
Margine i linije tvog sna
Naglo povuku.

Dan poočinje sjajno
Na periferiji.
Prazna je biblioteka
Možda posetim je danas.
Pročitao sam skoro sve poklonjene knjige
Dar za darom
gubim prijateljstvo

Čovečanstvo je zaslužiło dobnu klimu
Ali ne u mom moru.

Dok Čitam
Sigurno,
Svi oni pišu.
Ljubav, tolerancija, cvetni
Trgovi Provanse.
Sve su to reči
O malom južnom deČaku
Čije ime je
Boj.
Boj se bojao bojeva
Bojevih glava i nojevih nogu.
Boj sam bio ja
Svaki dan sve veći
Sa tragovima oštne brade
Koja bode.

Dugo zatim Boj Čitao je pisma
Zapalio cigaretu
Zapalio pesme i priČe.
Tako se ugrejao.
Tako se povukao.
Tako je postao Čovek.

Žurka u tornadu

Na recepciji kaži da te je poslao
Mića.
Mića ventilator.

Upadaš na žur.

Kada uđeš kroz vrata
Prvo što ćeš videti jeste
Šank.

Sa svim alkoholom koji je mogao da uleti.
Sve.
Ali ti večeras ne piješ.

Igra se twist.
Imaš krive noge zatim sedaš
Na pod.
Žurka usred tornada sa staklenim podom.
Dole neprijatelji vide tvoju pozadinu.
Grabiš šibice i pališ samog sebe.
Hvata te ritam.
U telu sada struji vatra.
Vatra je mantra.
Goriš.
Mašeš krilima.
Ti si feniks.
Ti si velika užarena ptica koja
Peva.
Sreća radost.
Osmeh jedne dame
Koja se u sledećem trenutku transformiše
U dilera naftom.

Onog sa brkovima.
Žališ za devojkom koja skuplja cveće
Po železničkim stanicama
Čekajući pravog gospodina u odelu.
Večeras ne piješ.
To je sveto pravilo.

Knjiga

“Patimo i platićemo“

I knjiga

“Svet je jedna pozitivna lopta(napunjena aids pozitivnim ljudima)“

Su dve knjige koje ja volim da čitam.

Sada zbog tog sveg znanja

Pišem i navodim ljude na greh

Dilujem karte za žurke

U tornadu.

Svet se raspada.

padaš i dugo ćutiš

Sa viskijem u ustima.

Pio si.

Sada si začaran u krevetu.

Umij se.

Novi je dan.

Poezija koja mora biti spaljena u toku 25 časova

Poezijom ću okrečiti kuću

Da znam da idem ka sopstvenim mislima

Svaki put kada idem u wc.

To uglavnom služi da se isključiš

od svega

Ali ja sam svoj wc obojio poezijom.

Ili rečima.

Pesme se svađaju koji zid je mekši

Za farbu.

Ponekad pomislim da kada bi pesma

Imala prirodni pol
Ne gramatički
Ženski
Već ono kada bi imala ili pišu
Ili...
E to...
Ja mislim da bi pesma bila jedna ženturača.
I ko ih stvori i ko ih napravi!

Moj otac tako psuje.
Inače voli moju mamu.
I sve žene
Sem Rade iz gimnazije, Milice sa rođendana
Pametnog Duleta,
Svetlanu koju je upoznao na foru
E svetle ti oči ajde da
Ti platim piće!!!

Moj otac je poezija.

Poezija Čekića i rakije u jetri,

U četiri.
Ručak je svaki put u četiri.
Pišem šta jedem u četiri.
Moja poezija nema smisao.
Nije ona neki nedeljni kuvarski magazin.

Poezija su mačke.

Poezija je poljubac koji je bio na kvarno.
Poezija nije mrtva.

Poezija samo preko interneta
Traži oblik spomen ploče.

###Čarli###

Kada pozovem devojku
Da gledamo filmove
To uvek bude Čarli Čaplin
Ujutru me nema
Ujutru je nema

Zadah na autobuskom prozoru
Crtanje mape do grada
Iako sam siguran da vozač zna
Jeste postupak preživljavanja
Po kišovitom i usamljenom danu

Izlozi ne poseduju polucilindre
Široke pantalone
Pak rukavice
Radi sakrivanja ruku
Od tolike zime

Pingvini vladaju visokim poslovnim zgradama
Ne znaju da lete
Stoga se ne plašim
Da mi jedan sleti na glavu

Uvek kada pozovem devojku
Da gledamo filmove
To uvek bude Čarli Čaplin
Samo to ponekad
Bude različita cura
Periodično na dvadeset devet meseci

Koliko mi je potrebno da nadjem
Tu budalu
Koja bi samnom gledala Čarlija
Uslov da to bude žensko otežava potragu
Te
Bioskop zuri prazan

Jedno jutro baš
Pred odlazak
Gledali smo Čarlija
Mamurni
U kupatilu
Poljubila me je
Ogledalo je pucalo pod naletima
Mog novog imena
Otišla je

Video sam je posle dva dana

Pa opet pa opet i opet

Ostao sam zapitan ko sam zapravo ja?

Polucilindar mi je stajao dobro
Gegao sam se
Pingvin
Nisam pao sam sa zgrade
To je bio neko drugi

U istom autobusu do grada
Uvek vidim tu zgradu
Sebe drugog kako

Leži

E Čarli
Čarli

Bioskop se zatvara do daljnog
Dok ne prestaneš da budeš ptica
Postaneš čovek i kažeš nekome
Da ga voliš

Četiri kafe i nestaješ

Proleće od mene očekuje

Da konačno odrastem
Da pravilno odsečem nokat
na palcu desne noge
Da prestanem da volim nedostižne
Da shvatim kako shvatanje samo
shvata da sve shvata
Tako da ja nemam šta da shvatim
Da procurim
Od besa vode i zemlje
Koje krijem u zadnjem džepu
Na zadnjici

Proleće od mene ne očekuje

Da se ubijem
Da umrem baš sada
Prirodno
Da se navučem na kokain

Da prestanem slušati Stounse
Da hodam leti
Pijan i sam
Željan nekog sranja
Sa dve litre nečeg žestokog u venama

Proleće ne očekuje leto isto kao
I prošli put

To uvidjam

Uvidjam da
Sam se negde dobro zajebao

Sažaljevanje na svet
Kritika drugih
Lažno predstavljanje
Samo su nuspojava
Nečeg neopisivog

Kao adventuris el poetis
Drevna bolest zalutalog
Čoveka pisca
Gradjanina i kukavice

Kukavice

Našao sam sopstveni opis
Proleća godine neke
Vozovi se spremali za maj
Otvorenih vagona čekajući
Mene

Zapadno od granice

Sustizanje konja u trku je
Zabava
Deca se plaše pogleda
Kopita niz stakleni zid
Što jure

Jure za nama
Samo nas nikada
Neće
Potisnuti prema zaboravu
Dugo obećavanom
Paklu

Proleće od mene očekuje
Da mamuze
Učvrsnem čvršće
Jako velika vožnja predamnom
Pijem četiri kafe
I nestajem

Neko je bio
Ovde

Mrak dočekavši
Goste
Posluži im čaj
Te ih upuca
U čelo

***Kurenai(jap. Prim. Prev. boja višnje)

Zasuci mi nož pod uho

Želim da te slušam sa strahom
Uzdahnuo sam dovoljno dugo
dugo baš dugo kako da kažem
toliko dugo da nađem način da se teleportujem
do ustanka sledećeg sunca i nazad

Nasmejano govori o velikim gradovima
koje nisi i jesi posetila
o ljudima koje
voliš i ne voliš
moliš ih
daviš ih

udaljeni smo duhovno
šest svetlosnih godina
šta je u tom u mom pogledu koji
ne sme?
ulice su puste
mi smo skočili sa mosta
hodamo
vidim mural propalih višanja
u rukama tvojim.
koliko dugo si tužna?
da li smetam?

onda si otišla a ja sam
se sakrio ispod zastave crvenog oka
pevajući
a ja kažem a
gde je ta devojka....

Tramvajska epopeja

U prepunom tramvaju
Čujem pištanje imaginarnog ekg-a.
Možda umirem.
Sve se krivuda I bacaka.
Da to je to.
Odlazim.

Ili sam samo pijan.
Isuviše nasilnički pokušavam
da zaboravim nekoga
Naše memorije I pucanja.
Kao iz albuma.
Držim se za šipku spasa.
Ovi ljudi ne znaju šta je to
Biti pesnik
Uz to nezaposlen.
Ustvari ovaj drugi deo znaju
Napamet.
Kao proceduru kucanja
Pri ulasku.

Pip pip pip
Ulaze.
Vadim svoju sliku
Kažem ih da hoću da živim
Barem još dve stanice.
Uredu je.
Vraćam sliku u džep.
Pip pip pip pip pip pip!!!!
Opet se sećam
Svega.
Mozak je danas odlučio da
Mi napakosti

Ili sam isuviše popio.
Dosadna mi je monotonija konstrukcije
Vagona za unesrećenu decu
Gradskog prevoza.
Sve je tako sporo.
Vučemo se po šinama.

Na zadnjem delu devojke igraju
Uz rokenrol.
Vozači kamiona
Deca u busevima iza
Slinave I balave.
Pomerite se.
Hoću da se oberučke
Pridržim
Isturim grudi
Jer sam vezan
Kao lancima
Klatim se I umirem
Pijan sam dakle
Želim da sam živ.

Ako hoćete nekoga da zaboravite
Uzmite jako dugačku liniju
Smartfone ostavite
Kod kuće
Ne gledajte mesindžere
Već razmišljajte
Kao što su to radile
Selindžerove
Kurve
Pred seks.
Ko zna kako vas gledaju
Kada znaju da pišete.

Piiiiip
Silazim I zaboravljam.

Čk čk čekanje

Ispred mene
5000 ljudi
Poslanika, pankera šankera
Psa lotalica koje sam nekada znao da
Razumem.
I mi tako čekamo.

Neki čekaju novac.
Neko da uzme upaljač i cigarete
Kartu do Južne Afrike
I nazad.
Mada ako zapadnu u neku divljačku
Sredinu ostaće samo karta na zemlji
A oniće postati žrtve metabolizma i kanibal terorizma.

Noge su mokre od znoja!
Hah.
Klizav je pod.
Pisalo je žuto upozorenje
A niko se nije obazirao
Sporedne stvari kao i ulice.

Ja čekam savršen dan.
Ujutru počet sa maglom
Par magičnih trikova žene od sinoć
Da me oraspoloži uz doručak i kafu.
Tada ću imati dobre cigarete

Pušiću kao James FUCKIN! DEAN!
KAO NA ONOM POSTERU!

Ispred jebenog pozorišta kada
Sam spalio sebe.
Ali to su samo cigarete
To je samo James Dean
To sam samo ja.

Dakle taj dan biće sunčan.
Posetićemo lagunu
Kupiti sladoled
Opijum po želji
Ili nešto slabije za život i otklon bolova
Koji me sada gaze usred reda za čekanje.
Imaćemo novac.
Za taksi. Da lutamo.
Za kvalitetne cipele i odela.
Otići ćemo na maskenbal
Imaću belu mašnu i crnu manžetnu
Sivi laneni sako.
Izgledaću pederski možda
Ali biću srećan.
I na kraju odgledaćemo dokumentarac
O tome kako je seks uništio sve emocije
Prethodnih civilizacija
I sve sveo na korist i igru.
Igrajmo se.

Čekam i igram se.
Pitam se zašto moram da čekam taj dan
Ionako smo ja i moj ego
Prošli sve
Od milovanja do silovanja.

Ali tu sam.
Čekam.
Gledam pravo i smejem se kao
Pravi
Što bi u holivudu
Rekli
Motherfucker!!!!

Kako postati stranac?

Susrećem se sa raznim ljudima svaki dan. Neki od njih su niski, ružni, neki pomalo dosadni. Svima je karakteristično da imaju specifičnost u pogledu i oni možda bolje ispoljavaju emocije od mene. "Ja sam ljubavni siromah", dodao bih ponekad.

Prvi korak na putu do potpunog stranca zaista je težak. Morate naučiti suzdržati emocije tada kad je razumno i normalno to učiniti. Ljudi vas mogu poprreko gledati ali zapamtite da sve ima svoju svrhu i da je normalno to što je na primer moj kašalj označava da imam kancer. Sažaljenje je jedno od najtežih emocija za glumu jer tad čovek poprima svet iz očiju drugog i ponekad je teško taj pogled prihvatiti. Zapamtite, mene nije dotaklo što znam da ćete plakati na mojoj sahrani. Ponekad se osećam sahranjenim. Prednost stranaca je to što oni ne smetaju ljudskom društvu. Takoreći, neprimetni su. Njihovi stavovi o bilo čemu ponekad ostavljaju utisak da oni nisu uavnotežene osobe. Razne su okolnosti ali ravnoteža se uglavnom dostiže kada zadovoljavamo svoju fizičku prirodu pa tek onda duhovnu. Stranci nikad ne sanjaju dovoljno, nikada nisu siti ili prosto misle da još treba da prošetaju jedan krug oko parka. Odugovlače jer znaju da su ranjivi. Preispituju jednu osobu veoma dugo pa je tek posle puste u život. Nikada nisam znao da objasnim tu proceduru ali ona se vežba i otkriva godinama. Jas sam tek počeo otudjivanje od sveta. Ljubav menjam nagonom. Vezivanje jednostavno ponekad predstavlja još jednu obavezu, još jednu stvar o kojoj trebam misliti. Konstatno svaki dan. Ako je ona tužna da li treba da sam i ja? Paralelno gledanje sebe u ogledalu sa nekim lepšim likom je zaista pogubno. Nadjes osobu sličnu sebi i prosto znaš da jedan deo tebe živi unutra. U tim danima ponekad vidiš samo sebe. Na ljubav si zaboravio. Ali da li je dobro biti stranac? Treba li da čekam smrt i nadati se nagradi ili propasti? Neka, šutiraću mašnu od poklona i živeti po nekim mojim pravilima. Ljudi sa drugačijim očima ne kažu ako pred njih stavite najvredniju sliku da je ona lepa i da je toliko vredna koliko su drugi mislili. Oni samo žele da

dokažu da ono što im se nameće neće prihvatiti svaki put. Tada ostali smatraju da su standardi većine jedini standardi.

Kada čovek želi da izađe iz nekog sveta, drugima kaže da je naglo oslepeo. Krene sam kući, drugi su u čudu ali to je neka prolazna stvar. Zaboraviće oni, nada se. Posle gleda filmove, smeje se u praznoj sobi ali kada legne u krevet zna da od sada treba izbegavati ljude **što misle da je oslepeo**. Biće bolje tako što će promeniti grad i državu. Ali istina je lampa u rukama onih što govore “Čoveče nisi slep.” Oni sve znaju. Istina tada ruši svaki zid koji si sagradio i shvatiš da od sveta, svog života, ne možeš pobeći. Ali možeš biti stranac. Zauvek